ఆ రోజు... రాత్రి...

నాకు మధుసూదనంతో పెద్ద పరిచయం లేదు. కాని క్రొత్త ప్రదేశంలో ముఖ పరిచయస్తులు కనబడినా త్వరలోనే ఆప్తులు కాగలుగుతారు. అలాగే అయింది మా పని. తరచు వాళ్ళింటికి వెళ్లుతుండేవాడిని. ఈ మధ్య మరీ రోజూ వెళ్ళుతున్నాను. కాని మధుసూదనం వాళ్ళింటికి అలా వెళ్ళటం మనస్ఫూర్తిగా ఆలోచిస్తే వాడిని కలుసుకోవటానికి మాత్రం కాదని నాకు తెలుసు...

*　　　*　　　*

ఇదంతా మధుసూదనం కథ. వాడే నాకు చెప్పాడు... కాని అది చెప్పందే నేను వాళ్ళింటికి ఎందుకు వెళుతున్నదీ మీకు అర్థం కాదు....

*　　　*　　　*

మధుసూదనం హడావుడిగా కారు వద్దకు నడిచి తలుపు తెరిచి స్టీరింగ్ ముందు కూర్చున్నాడు. కారు గేటు దాటి 'రంయ్'మంటూ జారిపోతున్నది. హెడ్ లైట్ల కాంతిలో నల్లటి తారు రోడ్డు వికృతంగా మెరుస్తున్నది.

హైదరాబాదు మహానగరంలోని ఆకాశాన్నంటే మేడలు, వింత కాంతులతో వెలిగేరకరకాల దుకాణాలు,

మెయిన్ రోడ్లు, ఇళ్లు, పార్కులు, మూసీనది.... ఒక్క క్షణం కనబడి మాయమయిపోతున్నాయి....

మరి కొంత సేపటికి నిర్మానుష్యమయిన ఒంటరి రోడ్డు మీద పయనించ సాగిందా కారు.

మధుసూదనం గంట చూసుకున్నాడు. ఎనిమిది గంటలు. తను ఒంటి గంటకన్నా గుంటూరు చేరుకో గలడా?....కాని....తన విమల....విమలను తను చూడ గలుగుతాడా?

గుబురుగా పెరిగిన చింతచెట్లు భయంకరంగా ఉన్నాయి. అమావాస్యను బోలే చీకటి. వాన త్వరలోనే రాబోతుం దనడానికి సూచనగా చల్లని గాలి, ఒక్క నక్షత్రమయినా కనబడకుండా ఆకాశాన్ని కప్పివేసిన నల్లని మబ్బులు—ఆ దృశ్యం మధుసూదనాన్ని భయ విహ్వాలుణ్ణి చేసింది.

ఏమీ తెలియని మత్తులోపడి ఉన్న విమల.... చుట్టూ డాక్టర్లు....నర్సులు....ఆస్పత్రి తెల్లటి గోడలు.... మధుసూదనానికి చిరుచెమట పట్టనాగింది.

దట్టమైన చెట్లలో కీచురాళ్ల మోత. ఎక్కడెక్కడో పేరు తెలియని జంతువుల అరుపులు. ఉండి ఉండి ఆకాశంలో మనస్సుకు దడ పుట్టించేలా ఉరుములు, కళ్ళు మిరిమిట్లు గొలిపే మెరుపులు....

మధుసూదనం మనస్సు పూర్తిగా విమల ముందే

తిరుగుతున్నది....పండంటి పసిపాపను ఎత్తుకొని త్వరలోనే వస్తానని పుట్టింటికి బయల్దేరి వెళ్ళిన విమల ఎదుట నిలబడి పలకరిస్తున్నది.... ఆ అందమైన కళ్ళు, విశాలమైన ముఖంలో చిన్న నోరు, గులాబి రంగు చెక్కిళ్ళు, ఎర్రని కుంకుమ బొట్టు.... తన విమల....విమల కెలా ఉన్నదో?

ఎక్కడో పిడుగు పడిం దనేందుకు నిదర్శనంగా భయంకరంగా గుండె కలుక్కుమనేలా ఉరిమింది. కళ్ళు మూతలు పడేలా మెరిసింది. అనుకోకుండా కాలు బ్రేకును నొక్కింది——తిరిగి తేరుకొని తన మామూలు స్పీడులో కారును పోనివ్వ సాగాడు.

విమల, తన విమలయై రెండు సంవత్సరాలన్నా కాలేదు. తన జీవితంలో ఎన్నడూ అనుభవించని ఆనందం, అనుభూతి ఈ రెండు సంవత్సరాల్లో అనుభవించాడు.... అలాంటి విమల ఈ రోజు తన వంశవృక్షాన్ని అభివృద్ధి చేయబోయి తనే అపాయం తెచ్చుకుంది! మామగారు ఇచ్చిన టెలిగ్రాంలోని అక్షరాలు అతడిని విచలితుని చేస్తూ కళ్ళముందు కదులుతున్నాయి. 'విమల సీరియస్——స్టార్ట్ యిమీడియట్లీ!'

జోరున వాన మొదలుపెట్టింది. గాలి మ్రోత ఎక్కువయింది. మధుసూదనం కారు అద్దాలు మూశాడు. ఆ కారు లైట్ల కాంతిలో స్వచ్ఛమైన సిమెంటు రోడ్డుమీద పడుతున్న నీటి బిందువులు ముత్యాలను సృష్టిస్తున్నాయి.

చలిగా ఉంటే కారు వేగం తగ్గించి సిగరెట్టు కేసునుంచి తీసి, పెదిమలమధ్య పెట్టుకొని, లైటరు వెలిగించి గుప్పున పొగ వదిలాడు....ఆ పొగలోనూ తనకు విమలే కనబడు తున్నది!

పన్నెండు గంటలయినా వానతగ్గే సూచనలేవీ కన బడలేదు. ఆకాశంలోకి తొంగిచూస్తే మిగిలేవి నిరాశా నిస్పృహలే!

ఈ వాన మూలకంగా తను గంట వెనుక పడి పోయాడు. లేకపోతే ఈపాటికి ఇంకో యాభై మైళ్ళన్నా పోయి ఉండేవాడు. ప్రయాణం ఆలస్యం అవుతున్నకొలదీ మనస్సులో ఆరాటం హెచ్చుతున్నది.

కలత జెందిన మనస్సుతో అలాగే నీటి ధారలతో నిండిపోతున్న రోడ్డును చూస్తూ స్టీరింగ్‌ను అతి జాగ్రత్తగా త్రిప్పుతున్నాడు మధుసూదనం.

దూరాన ఏదో గ్రామ మున్నట్లుగా మిణుకు మిణుకు మంటూ లైట్లు కనబడుతున్నాయి. ఆ జోరున వానలో, చిమ్మ చీకట్లలో ఆ వెలుగుతున్న దీపాలు నక్షత్రాలను గుర్తుకు తెస్తున్నాయి. వాటిని, రోడ్డును మార్చి మార్చి చూస్తూ సిగరెట్టు పొగలను వదలుతున్నాడు.

ఆ మిణుకు మిణుకు మనే దీపాలు నిమిష నిమిషానికి దగ్గరవుతున్నాయి. ఆ కారు చిన్నగా ఉరవళ్ళు పరవళ్లతో పారుతున్న నీటితో నిండిన వంతెన దాటింది. తరువాత

విశాలమైన మర్రిచెట్టు. మళ్ళీ ఫర్లాంగువరకు చెట్టులేదు. ఒక తాటితోపు దాటిపోయింది. కళ్లు ఎత్తిచూస్తే ఒళ్లు గగుర్పొడిచింది. దృష్టి మరల్చాడు. చింతచెట్లు రోడ్డుమీద చీకటి దుప్పటిలా ముసుగు వేసినయి. మలుపువస్తే బ్రేకు వేసి వేగం తగ్గించి త్రిప్పాడు.

అలా పూర్తిగా మలుపుతిరిగి రోడ్డుమీదకు దృష్టి సారించేటప్పటికి ఒక వింత దృశ్యం కళ్ళముందు కనబడింది! దూరంగా ఒక వ్యక్తి రోడ్డు కడ్డంగా ఆ వానలో తడిసి ముద్దవుతూ లాంతరు పట్టుకొని కారును ఆపమన్నట్లుగా చేయూపుతూ నిలబడి ఉన్నాడు!

మధుసూదనం రెండు మూడుసార్లు బలంగా హారన్ నొక్కాడు. అతడు రోడ్డుమీదనుండి ప్రక్కకు కూడా తప్పుకోలేదు. చేతులు, కారును ఆపమన్నట్లుగా అలాగే ఊపుతున్నాడు. మధుసూదనానికి చిరాకువేసింది. అసలే వాన మూలకంగా ఆలస్యమయిందని ఆదుర్దా పడుతున్న అతడికి ఇదొక అడ్డంకి! అతడికి మరింత దగ్గరిగావచ్చి కారుకు బ్రేకువేశాడు.

పరీక్షగా ఆ లాంతరు పట్టుకొని నిల్చొనిఉన్న వ్యక్తి ముఖంలోకి చూచాడు. వయస్సుమీరి శరీరం కొద్దిగా ముడతలు పడింది. వానకు తడిసి ముఖంమీదకు జారి నీళ్ళు కారుతున్న జుట్టు. తడిసి ముద్దయిన గుడ్డలు శరీరానికి

అతుక్కుపోయి ఉన్నాయి. అతడి ముఖంలో దైన్యం కొట్టొచ్చినట్లుగా కనబడుతున్నది.

మధుసూదనం విసుగ్గా ఏమిటన్నట్లుగా అతడి ముఖంలోకి చూచాడు.

అతడు డోరు ప్రక్కగా వచ్చి వణుకుతున్న గొంతుకతో ఏదో అన్నాడు. కారు తలుపు అద్దాలన్నీ మూసి ఉండటంవలన అతడి కేమీ వినబడలేదు. మరింత విసుగ్గా అద్దాన్ని కొద్దిగా క్రిందకు దింపాడు.

"ఏం కావాలి?" అన్నాడు అరుస్తున్నట్లు.

"బాబూ....క్షమించాలి!" పెదిమలు వణుకుతున్నాయి. చలి జివ్వుమంటున్నది. "ఒక్క సహాయం చేయాలి!"

మధుసూదనం అప్పుడే వెలిగించిన సిగరెట్టులోని వేడిని ఆత్రంగా అనుభవిస్తూ, "నేనిప్పుడు ఏ సహాయం చేసే స్థితిలో లేను....తప్పుకో!" అన్నాడు. చేతి వేలు 'స్టార్టర్' మీదకు జేరింది.

ఆ ముసలాయన లాంతరు ఛటుక్కున క్రిందపెట్టి రెండు చేతులూ జోడించాడు. "మీ పాదాలు పట్టుకుంటాను బాబు....ఈ ఒక్క సహాయంచేస్తే జన్మ జన్మాలకీ ఋణపడి ఉంటాను....మీరొక ప్రాణాన్ని రక్షించినవారవుతారు!"

మధుసూదనానికి అతడి పట్టుకు కోపంవచ్చింది. కాని

తమాయించుకున్నాడు. "అసలు నేనేం చేయాలి?" అన్నాడు విసురుగా.

అతడి ప్రశ్న ఆ ముసలివానికి కొంత ఊరట కలిగించింది.

"ఏమీ లేదు బాబు...మీకు పెద్ద కష్టం కాకపోవచ్చును గాని మాకు జీవన్మరణ సమస్యే....మీరొక ప్రాణిని రక్షించాలి!"

"నే నెలా రక్షించగలను.... నేను డాక్టర్ను కాదే!"

"కాదు బాబూ...మా చిన్నకోడలు లక్ష్మికి కాన్పు వచ్చే సమయం బాబు. మంత్రసాని 'ఫరవాలేదు, ఫరవా లేదు' అంటూనే సాయంత్రంవరకు గడిపింది...ఇప్పుడు రెండు చేతులు బారజాచి గుంటూరు పెద్ద ఆస్పత్రికి తీసుకువెళితే తప్ప పెద్ద ప్రాణమయినా దక్కదంటున్నది....ఈ జోరున కురిసే వానలో ఆ సహాయం మీరుతప్ప మరెవ్వరూ చేయ లేరు...."

ఆయన గొంతు దీనంగా ఉన్నది.

"నేను అంతకంటే ఆదుర్దా పనిమీద వెళుతున్నాను.. నేను ఏమాత్రం ఆలస్యంగా వెళ్ళినా నా హృదయంతో సమానమైన మరొక ప్రాణాన్ని చూస్తానో, లేదో అని అను మానంగా ఉంది....క్షమించాలి....ఈ సమయంలో మీకు సహాయం చేయలేనందుకు....వెనుకవచ్చే కారును ప్రయ త్నించండి....మరొకప్పుడైనట్లయితే...."

అతడిమాట పూర్తి కానేలేదు....''మీరు అలా అనగూడదు...దాని బాధ నేను చూడలేకుండా ఉన్నాను... గంట పట్టి వానలో ఈలాగే వణుకుతూ నిలబడి ఉన్నాను. ఆపద్బాంధవులులా మీరే కనబడ్డారు బాబు...ఈ అర్ధ రాత్రి ఈ సమయంలో భయంకర వాతావరణంలో మరొక కారు వస్తుందని నే నెలా ఆశిస్తాను బాబూ?''

''క్షమించాలి మీరు...అడ్డు లేవండి!'' అన్నాడు మధుసూదనం. కారు స్టార్టు చేశాడు—తనకు హడావుడిగా తిరుగుతున్న నర్సుల మధ్య అచేతనంగా పడుకొని ఉన్న విమల కనబడుతున్నది.

''చూస్తూ చూస్తూ ఒక నిండు ప్రాణం గిలగిలా కొట్టుకుంటూ చనిపోబోతుంటే నిర్జీవంగా నే నెలా ఊరుకో గలను బాబూ?...ఆ దృశ్యం నేను చూడలేను...అంతకంటే నేనిక్కడే రోడ్డు కడ్డంగా పడుకుంటాను...ఆ కారే నా మీదగా పోనీయండి'' అంటూనే అక్కడే చతికిల పడ్డాడు.

వాన కురుస్తున్నా నిర్లక్ష్యంచేసి కోపంతో చిందులు త్రొక్కుతూ తలుపు తీసుకొని దిగాడు మధుసూదనం. ఆ జివ్వుమనే చలిలో కూడా కళ్లు ఎర్రబడినాయి. ''ఏమిటీ దౌర్జన్యం? ముందు అడ్డులే!''

''మీ రెంత పెద్ద మాటలైనా ఉపయోగించండి బాబు...నన్ను ఏదైనా అనండి...నేను ఎప్పుడూ వినని మాటలను కూడా విని సహిస్తాను...నేనొక దారి దోపిడీ

దొంగను...హంతకుడిని...గూండాని...ఏదైనా అనండి..... ఏదైనాసరే...మీ రీ సహాయం తప్పక చేయాలి. నా కేమాత్రం మరొక ఆసరా దొరుకుతుం దనుకున్నా మిమ్మల్ని ఇంతగా ఇబ్బంది పెట్టేవాడిని గాదు...!''

అతడు నీరు పారుతున్న ఆ రోడ్డుమీద కూర్చొని వెక్కి వెక్కి ఏడుస్తున్నాడు.

మధుసూదనం అచేతనంగా అలాగే నిలబడి పోయాడు. ఆ ముసలిమనిషి మొండిపట్టుదలతో ప్రాణాని కైనా తెగించేందుకు సిద్ధంగా ఉన్నాడు.

ఒక్కసారిగా అసహాయంగా చూస్తున్న విమల తన కళ్లముందు కదిలింది. గుండె దిగులుతో కొట్టుకుంటున్నది. కోపంగా, తీక్ష్ణంగా ఆ ముసలివాని ముఖంలోకి చూడటానికి ప్రయత్నించాడు....కాని....కాని....ఆ ముడతలు పడిన ముఖంలో నీరు కారుతూ పీక్కుపోయి ఉన్న ఆ కళ్లల్లో ప్రతిబింబించే దీనత్వం అతణ్ణి వివశుణ్ణి చేస్తున్నది. ఆ హరికేన్ లాంతరు కాంతి సాయంసమయంలో సూర్యుడిని మింగిన ఆకాశంలా ఉంది.

గుండె దిటవు చేసుకొని, ''మీ ఇల్లు ఎక్కడ?'' అన్నాడు.

ముసలాయన ఒక్క ఉదుటున లేచాడు. ''మీ ఋణం ఎన్నటికీ తీర్చుకోలేను బాబు!'' అన్నాడు. అంటూనే చీకట్లో లీలగా కనబడుతున్న ఇళ్లవైపు చూపిస్తూ, ''ఇక్కడే బాబు! చాలా దగ్గరే!'' అన్నాడు.

"ఊఁ...అయితే కారులో వెనుక ఎక్కు!"

"ఎందుకు బాబు... నేను ముందు నడిచి ఇల్లు చూపిస్తాను...మీరు కారులో రండి!"

కారు జర్రున జారే మట్టిరోడ్ల మీదుగా నడిచి ఒక పెద్ద లోగిలి ముందు ఆగింది. ఆ ఇంటి మండువా ముందంతా ఖాళీస్థలం కావడంతో కారును పెంకుటి పంచ ముందుకు పోనిచ్చి అడ్డంగా త్రిప్పి నిలబెట్టాడు మధుసూదనం.

రెండు నిమిషాలల్లోనే ముసలాయన లోపలికి వెళ్ళి మరొకరి సహాయంతో అమితంగా మూలుగుతున్న ఒక స్త్రీని మంచంమీద పడుకోబెట్టి తీసుకువచ్చాడు. మధుసూదనం వెనుక తలుపుతీసి పట్టుకొని నిలబడ్డాడు. ఆ స్త్రీని తీసుకువచ్చిన ఇద్దరు ఆమెను చిన్నగా వెనుక సీటుమీద పడుకోబెట్టారు. ఒక స్త్రీ వెనుకగా వెళ్ళి క్రింద కూర్చుంది.

ముసలాయన గూడా త్వరత్వరగా గుడ్డలు మార్చుకొని వచ్చి ముందుసీట్లో మధుసూదనం ప్రక్కగా కూర్చున్నాడు. తిరిగి ఆ కారు కొద్ది నిమిషాలల్లోనే సిమెంటు రోడ్డు ఎక్కింది.

ఆ కారు గుంటూరు రావటానికి దాదాపు అరగంట పట్టింది. ఆ అరగంటలోను కొన్ని వందలసార్లు ఆ ముసలాయన మధుసూదనానికి నమస్కరించాడు. ఆయన మాటల్లో ఎన్నోసార్లు మధుసూదనాన్ని "ఆపద్బాంధవుడిగా, దేవుడిగా, మంచివాడుగా, దైవాంశ సంభూతుడిగా," అభివర్ణిం

చాడు. స్తుతించాడు. అతడి మాటలకు, మనస్సును నలిపి వేసే రోదనంతో గూడిన ఆమె మూలుగుకు మధుసూదనం తల దిమ్మెక్కింది. ఒకటి రెండుసార్లు విసుగ్గా అతడివైపు చూచాడు గూడా...వాళ్ళ నడతతో తనని విమలనుండి దూరం చేస్తున్నందుకు గాను!

ఆస్పత్రి గేటునుంచి కారు రంయ్ న దూసుకుపోయి, "క్యాజుయాలిటీ" ముందు ఆగింది. మధుసూదనం లోపలికి వెళ్ళి డాక్టరుతో చెప్పివచ్చాడు. మరుక్షణంలోనే ఇద్దరు 'వార్డుబాయ్'లు స్ట్రెచర్ ను తీసుకువచ్చి వెనుక సీట్లో పడుకొనిఉన్న ఆమెను దానిమీద పడుకోబెట్టుకొని తీసుకొని వెళ్ళారు.

మధుసూదనం తిరిగి కారులో కూర్చోబోతుండగా, సాష్టాంగ దండప్రణామం చేసినంత పనిచేసి కృతజ్ఞతను వెల్లడిచేశాడు ఆ ముసలాయన. మధుసూదనం తలుపు బలంగా మూసి స్టార్టర్ నొక్కాడు.

కాని ఇంతలోనే ఆ ముసలాయన తన చేతిని లోపలికి చాచాడు. ఆ చేతిలో రెండు పది రూపాయల నోట్లు కటకటాల వెనుక ఖైదీలా విలవిల లాడుతున్నాయి.

"తీసుకోండి బాబు!" అన్నాడు.

మధుసూదనం విసురుగా ఆ చేతిని బయటకు నెట్టాడు. ఆ ముసలాయన తేరుకొని కళ్ళు తెరిచి చూచేటప్పటికి కారు కనుమరుగయింది!

మధుసూదనం తన బావగారి నర్సింగ్ హోంకు వెళ్ళాడు, విమల నూరు విధాల అక్కడే ఉండవచ్చనే ఆశతో. దానికి తోడు ఇంటికి వెళ్ళాలన్నా అటే వెళ్ళాలి.

అనుకున్నట్లుగానే అయింది. 'నర్సింగ్ హోం' పోర్టికోలో కారు ఆగేటప్పటికి దూరాన హాలులో కుర్చీలో కూర్చొనిఉన్న మామగారు పరుగెత్తుకుంటూ వచ్చారు.

ఆయన తెచ్చిపెట్టుకున్న నవ్వుతో, హడావుడిగా దిగుతున్న మధుసూదనం ముఖంలోకి చూస్తూ, "అదృష్ట వంతులం మధుసూదనం.....విమల గండం గడిచి బయట పడింది!" అన్నారు.

మధుసూదనం ఆ మాట వినటంతోనే ఒక్కసారి భారంగా శ్వాస పీల్చి వదిలాడు. మనస్సు తేలికయింది... హుషారుగా దబ దబా మెట్లెక్కాడు.

"విమల నిద్రపోతున్నదా?"

"ఇంకా మత్తునుంచి పూర్తిగా తేరుకోలేదను కుంటాను.....కాని మధు....." అన్నారు ఆయన ముఖం ప్రక్కకు తిప్పుకుంటూ.

"ఏమిటీ మాంవగారు....ఏమైంది?"

"ఏమీలేదు మధు.....పిల్లవాడు మాత్రం చచ్చి పుట్టాడు!"

మధుసూదనం ఒక్కక్షణం స్తబ్ధుగా ఉండిపోయాడు. అలాగే శూన్యంలోకి చూస్తూ, "పిల్లవాడు పోయాడా?"

అని తేరుకొని "విమల కులాసాగా ఉన్నది గదా?" అంటున్నట్లుగా గొణుక్కుంటూ ముందుకు నడిచాడు.

హాలు మధ్యలో బారులైట్లు తెల్లగా మెరుస్తున్నాయి. కాలి క్రింద పాలరాతి గచ్చులో ముఖం వికృతంగా మెలికలు తిరిగి కనిపిస్తున్నది. ఆ నర్సింగ్ హోం అంతా అతి నిశ్శబ్దంగా ఉన్నది.

అలా పోతున్న మధుసూదనాన్ని ప్రైవేటు రూంలో నుండి బయటకు వచ్చిన సుందరం ఆశ్చర్య పోతున్నట్లుగా పలకరించాడు.

''హల్లో బావా! ఇదేనా రావటం? చిన్న కారులో రాలేదు గదా?''

''చిన్న కారులోనే వచ్చాను!'' అన్నాడు చిరునవ్వు ముఖంమీదకు తెప్పించుకుంటూ. అతడు విమలను చూడ టానికి ఆతురత పడుతున్నాడు.

''ఈ రాత్రిలో.....గాలివాన హోరులో.....చిన్న కారులోనా?....అసలు రోడ్డు బాగుందా?''

''ప్రయాణాని కేంగాని, విమల కెలా ఉంది?''

అతడి ఆదుర్దాకి నవ్వు వచ్చింది సుందరానికి. సుందరం విమల పెద్దన్నయ్య, ఎం. బి. బి. యస్. పాసయి ప్రైవేటు నర్సింగ్ హోం నడుపుతున్నాడు. అతడి నెమ్మది అతడిని ఉచ్ఛస్థితిలోకి తీసుకురాగలిగింది. మధుసూదనాన్ని తన ప్రైవేటు రూంలోకి తీసుకువెళ్ళాడు.

"విమల కేం మధు. కులాసాగానే ఉన్నది. పది పదిహేను రోజుల్లో పూర్తిగా కోలుకో గలుగుతుందికూడా ....కాని...."

"నాకు తెలుసు బావా.....పిల్లవాడు.....పిల్లవాడు మాత్రం చచ్చి పుట్టాడు, అంతేగా ?" అన్నాడు. అతడి మాటల్లో నిర్లిప్తత వ్యక్తమవుతున్నది. ఆ నిర్లిప్తత అనేది 'విమల బ్రతికి బయటపడింది — అదే చాలు!' అనేందుకు నిదర్శనంగా ఉన్నది. "పోనీయ్ వాడికి మన చేతిలో పెరిగే గీత లేదు."

"అదేగాదు బావా!" అన్నాడు. చటుక్కున వెనక్కు తిరిగాడు. చేతిలో పట్టుకున్న రీలింగ్ చైర్‌ను కదలకుండా పట్టుకున్నట్లుగా బిగుతుగా పట్టుకున్నాడు. నుదుటు ముడతలు పడేలా ముఖం చిట్లించి ఒక చేత్తో నుదురు పట్టుకున్నాడు.

"అదిగాక.....మరేవిటి ?" అన్నాడు. అంటూనే మధుసూదనం సుందరం ఎదురుగ్గా పోయి అతడి రెండు బుజాలమీద చేతులు వేశాడు. ఆదుర్దాగా అతడి ముఖం లోకే చూస్తూ నిలబడి పోయాడు.

సుందరం నోటివెంట మాట పెగల్లేదు.

మధుసూదనం సుందరం బుజాలు ఊపుతూ "ఏఁవిటి బావా, ఏఁవైంది ?" అన్నాడు తొట్రుపడుతూ.

"ఇక పిల్లలు కలగరు!"

"అంటే....?" అన్నాడు విచిత్రంగా మధుసూదనం.

"బావా!.....ఇక విమల తల్లి కాలేదు.....ఈసారి కడుపు వస్తే విమల తట్టుకో లేదని, తన ప్రాణం పోగొట్టుకో వలసి వస్తుందని ఆపరేషన్ చేయవలసి వచ్చింది...తప్పలేదు ....విమల మనకు దక్కాలంటే మరో గత్యంతరం లేదు!" సుందరం కంటిలో నీరు తిరిగింది.

ఆ మాట వింటూనే మధుసూదనం కుప్పలా ఆ రీలింగ్ చైర్‌లో కూలబడిపోయాడు!

*   *   *

పది రోజులు గడిచిపోయినాయి.

విమల కోలుకుంది. కాని అసలు విషయం తెలుసుకున్న తరువాత మధుసూదనానికి తన ముఖం చూపలేక పోయింది. అమితంగా దుఃఖించింది.

"నీవు నాకు దక్కావు.....చాలు విమలా! నాకు అన్నీ ఉన్నట్లే....నాకు మరే కోరికా లేదు!" ఆమెను ఓదార్చాడు మధుసూదనం.

తన జీవితంలో జరగకూడనిది జరిగింది. మధుసూదనం మాటల్లోని ఓదార్పు ఆమెలోని ఆవేదనను తగ్గించలేకపోయింది. మాతృత్వాన్ని కోల్పోయిన స్త్రీకి ఇక ఏమీ లేనట్లే!

మానసికంగా ఆమె రోజు రోజుకు క్రుంగి పోతున్నదని పసిగట్టారు అంతా. అసలు ఆ విషయం ఆమెకు తెలియనివ్వకుండా ఉంటే బాగుండేదేమో ననిపించింది. కాని జరగవలసిందేదో జరిగిపోయింది.

రాత్రి వెన్నెల నిండుగా ఉన్నది. నక్షత్రాలు విమల ముఖంలాగానే వెలా వెలా బోతున్నాయి. డాబామీద సన్నజాజుల తీగెలు గాలికి తేలిపోతున్నాయి.

మధుసూదనం ఇంటికి వచ్చాడు. కారు పోర్టికోలో పెట్టి లోపలికి వచ్చి కనుక్కుంటే విమల పైన ఉన్నదన్నారు. హుషారుగా పైకి నడిచాడు.

దూరాన విమల పిట్టగోడ నానుకొని చంద్రుణ్ణి చూస్తూ కూర్చొని ఉన్నది. మధుసూదనం పిల్లిలాగా అడుగులో అడుగు వేసుకుంటూ విమల వెనుకగా వెళ్ళాడు. గమ్మత్తు చేయాలనే ఉబలాటంతో రెండు చేతులతో ఆమె కళ్ళు మూశాడు.

విమల ఉలిక్కి పడింది.

మధుసూదనం ఛటుక్కున రెండు చేతులు వెనక్కి తీసుకొన్నాడు!

వెన్నెల్లో వెలుగుతున్న దీపపు కాంతిలో రెండు చేతులు చూసుకున్నాడు—నీటితో తడిసి మెరుస్తున్నాయి.

బాధగా, దూరంగా పిట్టగోడ దగ్గరకు నడిచి క్రిందకు చూస్తూ నిలబడ్డాడు. అతడి వెనుక బరువైన పాదాల సవ్వడి వినపడింది. అది క్షణక్షణానికి దగ్గరయి ఆగిపోయింది.

చూపు మార్చకుండానే, "అయితే ఇక్కడ ఒంటరిగా కూర్చొని నీవు చేస్తున్న పని యిదన్నమాట!" అన్నాడు.

"లేదు.... లేదు....ఇక ఎప్పుడూ మీ కిలా కనబడ టానికి ప్రయత్నించను...." అంటూనే పరుగెత్తుతున్నట్లుగా క్రిందకు వెళ్ళిపోయింది.

ఆమె పోతున్నవైపే విచలితుడయి చూస్తూ నిలబడి పోయాడు మధుసూదనం.

*   *   *

రాత్రి భోజనంచేసి పడుకుంటే ఏవేవో పిచ్చి పిచ్చి ఆలోచనలతో మనస్సంతా పాడయిపోయింది మధుసూదనా నికి. అకస్మాత్తుగా ఆరోజు రాత్రి జరిగిన సంఘటన గుర్తుకు వచ్చింది. ఆ దృశ్యమంతా కళ్ళముందు మెదిలింది. జీవితంలో భయంకరంగా పోరాడుతున్న ఆ ముసలివాని కూతురు జాలిగా తనవంక చూచినట్లయింది. ఎందుకో ఒళ్ళంతా చెమట పట్టింది. లేచి కూర్చొని వడివడిగా సిగరెట్టు తీసు కొని వెలిగించాడు... ఆమె గతి ఏమై ఉంటుంది?

నిజంగా స్త్రీని మృత్యుగహ్వరానికి అతిసమీపంగా తీసుకువెళ్ళే క్షణాలు అవి!

ఒక్కసారి వెళ్ళి చూచి రావా లనిపించింది. అసలు నిజంగా విమలతో గూడిన ఆదుర్దాతో ఆ ముసలివాని ముందు తను చాలా మూర్ఖంగా ప్రవర్తించాడు....అప్పటి తన తీరుకు యిప్పుడు సిగ్గువేస్తున్నది!

ఏది ఏమైనా తనవలన ఒక జీవి రక్షింపబడిందంటే అంతకంటే ఆనందం లేదు!

విమల పైకి వచ్చింది. మధుసూదనం ముఖంలోకి చూస్తూ చిన్నగా నవ్వి వెళ్ళి దూరంగా ఉన్న కుర్చీలో కూర్చొని ఏదో పుస్తకంలో నిమగ్నురాలై పోయింది.

మధుసూదనం నిట్టూర్పు విడిచి అటు తిరిగి పడుకున్నాడు.

మరునా డుదయాన్నే కారు తీసుకొని ఆస్పత్రికి బయలు దేరాడు. పది రోజులబట్టి వాళ్ళ విషయం పూర్తిగా మరిచిపోయాడు. కాని రాత్రి గుర్తుకు వచ్చినప్పటినుంచి మనస్సంతా కలుషితమయింది. ఎప్పుడు చూద్దామా అనే ఆదుర్దా హెచ్చింది.

ఆస్పత్రి గేటుదాటి లోపలికెళ్ళి, 'క్యాజుయాలిటీ' ముందు కారు దిగాడు. అప్పుడుగాని అతడికి తెలియలేదు .....అంత పెద్ద ఆసుపత్రిలో వాళ్ళెక్కడుండేది, ఏలా కనుక్కోవటమా అని!

వాళ్ళది ఏ ఊరైందీ తనకు తెలియదు. అది గుంటూరు— హైదరాబాదు రోడ్డుమీద ఊళ్ళలో ఒక ఊరు...ఆ స్త్రీ పేరు తెలియదు. కనీసం ఆ ముసలాయన పేరు కూడా!

'మెటర్నిటీ వార్డు' ఎక్కడుందో కనుక్కొని అటు నడిచాడు. మూడంతస్థుల్లో ఉన్న ఆ వార్డును నాలుగు సార్లు అటూ యిటూ తిరిగి చూచాడు. కాని ఫలితం శూన్యమయింది.

వాళ్ళ ఊరి పేరయినా తెలుసుకోనందుకు చాలా విచారం కలిగింది.

ఎంతో ఆశగా, ఆదుర్దాగా వచ్చిన అతడికి పూర్తిగా నిరాశ ఏర్పడింది. 'క్యాజుయాల్టీ'లోనైనా కనుక్కుందామని లోపలికి వెళ్ళాడు. అక్కడైనా ఏఁవని అడగాలో అర్థం కాలేదు. తారీఖు చెప్పి చూద్దామనుకున్నాడు.

డ్యూటీలోఉన్న డాక్టరు నవ్వి, "ఆ రోజు రాత్రి ఆరుగురు స్త్రీలను కాన్పుల వార్డులో చేర్చాం? పేరు తెలియకుండా ఎక్కడ ఎట్లా ఉన్నారో ఏలా చెప్పగలం?" అన్నాడు.

"పోనీయండి! అంతా కులాసాగానైనా ఉన్నారు గదా?"

అతడు ఏవేవో రికార్డులు తిరగవేశాడు.

"లేదు! నలుగురు మాత్రం సుఖంగా ప్రసవించారు. మిగతా యిద్దరిలో ఒకామెకు పుట్టిన పిల్ల మరునాడే చని పోయింది...మరొక స్త్రీకి పుట్టిన పిల్లవాడు మాత్రం సుఖంగా ఉన్నాడు—ఆమె మరణించింది!"

మధుసూదనానికి తల తిరిగిపోయింది. కారులో కూల బడి ఇంటికి జేరాడు!

* * *

విమల కాలం గడిచినా, మానసింగా ఏమాత్రం కోలుకోలేకపోయింది. అప్పటికే ఆ దురదృష్టపు సంఘటన జరిగి నెలరోజులయింది.

మధుసూదనం మామగారితో చెప్పాడు: "మేము రెండు మూడు నెలలపాటు నాలుగు ప్రదేశాలు చూచి వద్దామని ఉన్నది...అలా తిరగటంవలనయినా విమల తన మనస్సును విచారానికి దూరం చేసుకోగలుగుతుందేమోనని నా ఆశ!"

ఆయనా, "ప్రయత్నించు!" అన్నారు. మధుసూదనం బావ సుందరం గూడా, "ఫలితం ఉండవచ్చేమో?" అన్నాడు.

విమలకు తన అభిప్రాయం తెలిపినప్పుడు మధుసూదనానికి ఆమె సమాధానం ద్విగుణీకృత ఉత్సాహాన్ని కలిగించింది. "ఇక్కడ కూర్చొని లేనిపోని ఆలోచనలతో మనస్సు పాడుచేసుకునే దానికంటే అదే మంచిదేమో?" అన్నది నవ్వటానికి ప్రయత్నిస్తూ.

"అయితే ముందు హైదరాబాదు వెళ్ళుదాం... ఆ రాత్రి పెల్లిగ్రాం చూచుకొని ఎక్కడి వక్కడ వదిలి తలుపు తాళంవేసి వచ్చాను... ఇంటి దగ్గరికి వెళ్ళి ఒకసారి చూచి వెళ్దాం... ఎలాగైనా కంపెనీకి వెళ్ళి సెలవుపెట్టి వస్తే బాగుంటుంది!"

ఐదారు రోజుల తరువాత ఒక రోజు మధుసూదనం విమలను తీసుకొని హైదరాబాదుకు బయలుదేరాడు.

"ముందు కూర్చో!" అన్నాడు.

"చల్లగాలి కొడుతూంది... అద్దాలు మూసి వెనుక కూర్చుంటాను!..." అంటూ వెనుకనే కూర్చుంది.

కారు బయల్దేరి గుంటూరు హైదరాబాదు రోడ్డు ఎక్కింది.

గుంటూరు దాటి నిర్జన ప్రదేశంలోని రహదారి మీదకు కారు చేరినప్పుడు తిరిగి మధుసూదనం మనస్సులో ఆ రాత్రి సంఘటన మెదిలింది... మనస్సు తనకు తెలియకుండానే ఆదుర్దాపడింది.

వరుసగా రాబోయే గ్రామాలలో వారిది ఏ వూరని తను తెలుసుకోగలడు?

ఆ సంఘటనంతా విమలకు చెబితే కాస్త మనస్సుకు ఊరటయినా కలుగుతుందేమో ననిపించింది. కాని అదే ఆమెలో మరింత అశాంతికి కారణమైతే తాను తట్టుకోలేడు!

లేఎండలో రోడ్లు వెచ్చదనాన్ని పొందటానికి తాపత్రయ పడుతున్నాయి. ముడుచుకుపోయిన చెట్ల ఆకులు ఒళ్లు విరుచుకొని తెరుచుకోవటానికి ప్రయత్నిస్తున్నాయి.

మధుసూదనం సిగరెట్టు వెలిగించి రోడ్డువంకే తదేకంగా చూస్తూ స్టీరింగ్ త్రిప్పుతున్నాడు. విమల మౌనంగా వెనుక ఏదో పుస్తకం చదువుకుంటూ కూర్చుంది.

కారుకు కనుమరుగవుతున్న చింతచెట్లు వెనక్కి పరుగెడుతున్నాయి. కారు నిశ్శబ్దంగా పారుతున్న నీటితో నిండిన ఒక వంతెన దాటింది. అలా దాటిందో లేదో మధుసూదనం 'సడన్'గా బ్రేకువేసి త్వరత్వరగా దిగి వెనుదిరిగి చూశాడు.

సరిగ్గా ఆ రోజు రాత్రి ఈ వంతెన దాటిం తరువాతే ఒక మలుపువచ్చింది. ఆ మలుపు తిరుగుతూనే దూరంగా ఆ వానలో తడిసి ముద్దవుతూ నిలబడిఉన్న ఆ ముసలా యన్ను చూచి తాను ఆశ్చర్యపోయాడు.

తిరిగి కారులో కూర్చున్నాడు. స్టార్టుచేసి వెనక్కు తిప్పాడు. విమానంలా కారు ముందుకు దూసుకుపోయి అతడు ముందుగానే ఊహించిన ఆ మలుపు తిరిగింది. ఆదుర్దాగా కళ్లెత్తి దూరంగా రోడ్డు ప్రక్కగా చూశాడు. అతడి కళ్లు మెరిసినాయి. అక్కడ ఒక గ్రామమున్నది. తప్పక అదే తనకు కావలసిన గ్రామం అయిఉండాలి!

మధుసూదనం ప్రవర్తనకు విమల ఆశ్చర్యపోయింది.

"ఏఁవిటి ? ఏఁవైంది ? వెనక్కు త్రిప్పుతున్నారెందుకు?" అంది ఆదుర్దాగా.

మధుసూదనం వెనుదిరిగి ఒక్కసారి విమల ముఖం లోకి చూచి, తిరిగి కళ్ళను రోడ్డుమీద కేంద్రీకృతం చేశాడు.

"ఆ రోజు రాత్రి...!" ఒక్క క్షణమాగాడు.

"ఆ రోజు రాత్రి...?" విమల ముందుకు వంగింది.

"ఆ అర్ధరాత్రి కటిక చీకటిలో, భయంకర వాతావరణంలో, మరొక జీవిని వెలుగులోకి తీసుకువచ్చే ప్రయత్నంలో, మరణంతో పోరాడుతున్న ఒక స్త్రీని ఆ గ్రామం నుండి నా కారులో గుంటూరు ఆసుపత్రికి తీసుకువెళ్ళి

జేర్చాను ... తరువాత ఏం జరిగిందో నాకు తెలియదు ... ఎందుకో ఆ విషయం తెలుసుకోవా లనిపిస్తున్నది. ఆమె సుఖంగా ప్రసవించి ఉంటుందనే అనుకుంటున్నాను!''

విమల క్షణం అప్రతిభురాలై అలాగే చూస్తూ ఉండి పోయింది.

కారు ఆ యిళ్ళ దగ్గరికి వెళ్ళిన తరువాత ఆపాడు. దిగి తను ఆ రోజు రాత్రి వెళ్ళిన సందుకోసం చీకట్లోకి చూచినట్లుగా కళ్ళు పెద్దవి చేసుకొని చూచాడు. తిరిగి కారులో ఎక్కి అనుమానంగా ఉన్న ఒక సందులోకి త్రిప్పాడు.

ఖాళీ స్థలంఉన్న ఆ పెద్ద మండువా యిల్లు చూచిన ప్పుడు మధుసూదనానికి ఏదో తెలియని ఆనందం కలిగింది. కళ్ళు మిలమిలా మెరిసినయి.

వాకిట్లోనే కూర్చొని ఉన్న ఆ ముసలాయన కారు దిగుతున్న మధుసూదనాన్ని చూస్తూనే ఆశ్చర్యపోయాడు. మళ్ళా ఒక రోజు అలా తన యింటికి అతడు వస్తాడని ఎప్పుడూ ఊహించ లేదు!

వడివడిగా లేచి కారువద్దకు వస్తూ, ''రండి బాబు! రండి!'' అన్నాడు.

మధుసూదనం ముందు తలుపు మూసి, ''దిగు విమలా! చూచివెళ్దాం'' అన్నాడు వెనుక తలుపు తెరుస్తూ.

ఆ ముసలాయన ముందుగా వరండాలోకి నడిచి మంచం వాల్చాడు.

విమల తల వంచుకొని మధుసూదనాన్ని అనుసరించింది.

మధుసూదనం వెళ్లి మంచంమీద కూర్చున్నాడు. విమల దూరంగా ఉన్న చాపమీద కూర్చుంది.

''మీ కోడలు కులాసాగా ప్రసవించింది గదా ?'' ఉత్సాహంగా అడిగాడు మధుసూదనం.

ఆ ప్రశ్న వినటంతోనే ముసలాయన ముఖం వివర్ణమయింది. తల చటుక్కున వాల్చుకున్నాడు. అతడిని చిన్న చూపు చూస్తున్నట్లుగా కంటివెంట నీరు జలజలా కారింది.

''ఏమైంది .... ఎందుకలా బాధపడుతున్నారు ?'' అన్నాడు లేచి నిలబడుతూ మధుసూదనం.

ఆ ముసలాయన ముఖమెత్తి మధుసూదనం కళ్ళల్లోకి చూస్తూ, ''ఇంకెక్కడి లక్ష్మి బాబూ! ఆ నరకయాతన అనుభవించి, అనుభవించి పండంటి పిల్లవాడిని భూమిమీద పడేసి కన్ను మూసింది!'' అని చేతులతో ముఖం కప్పుకున్నాడు. ''ఇక లక్ష్మి లేదు బాబూ... లేదు... ఈ జీవితంలో పొందలేని శాంతిని పొందేందుకై వెళ్లిపోయింది!''

మధుసూదనం, విమల ఇద్దరూ నిర్విణ్ణులయ్యారు అతడి మాటలకు.

క్షణాలు భారంగా గడిచిపోతున్నాయి.

మధుసూదనం అలాగే పిచ్చిగా చూస్తున్నాడు.

"చంద్రం ఏనాడైతే ఇంట్లో చెప్పకుండా లేచిపోయాడో, ఆ రోజే అది మానసికంగా మరణించింది. ఆ తరువాత జీవంలేని జీవితాన్నే మామధ్య గడిపింది!"

"చంద్రం ఎవరు?" అన్నాడు తేరుకొని మధుసూదనం.

"దాని మొగుడు ... నా చిన్న కొడుకు!" ముసలాయన తలెత్తలేదు. "అది అనుభవించిన ఆనందం జీవితంలో అతి స్వల్పం. ఆరు నెలల క్రితం చంద్రం ఒక రోజు రాత్రి చెప్పకుండా యింతకంటే సుఖాన్నిచ్చే ప్రదేశంలో కాలు పెట్టటానికి పారిపోయాడు...! అప్పటికే లక్ష్మి గర్భవతి..."

మధుసూదనం మౌనంగా కూర్చున్నాడు. వెనుక ఏదో తలుపు చప్పుడయింది. విమల తలతిప్పి చూచింది...ఎవరో తలుపు వేసుకొని వెళ్లిపోతున్నారు.

"వాళ్లు అంతేనమ్మా! అంతే! మనుష్యులు కారు, మర్యాద తెలియని పశువులు...లక్ష్మి మరణానికి వాళ్ళే కారకులు. బ్రతికున్నంతకాలం నలుచుకు తిన్నారు. చంద్రం లేచిపోయిన తరువాత మరీ...డబ్బున్న పెద్ద కోడళ్లమ్మా వాళ్లంతా...డబ్బున్న వాళ్లు...బీద లక్ష్మిఅంటే పురుగులా చూచేవాళ్లు...అది గట్టెక్కింది...ఇప్పుడయినా శాంతి అనుభవిస్తూ ఉండాలి!" ఆయన కళ్లు అద్దుకున్నాడు పంచె కొంగుతో.

విమల ముసలాయన వంకే తదేకంగా చూడసాగింది.

"ఇక ఏలాగూ ఆ పిల్లవాణ్ని ఇక్కడ నిలవనీయరు. వాణ్ణి తీసుకువెళ్లి ఒక అనాథుడిగా, నేనుండగానే ఏదైనా ఆశ్రమంలో చేరుస్తాను...వాడినీ బ్రతకనీయరు వాళ్లు!"

మధుసూదనం చటుక్కున లేచాడు. "ఏమంటున్నారు మీరు?"

ముసలాయన తలెత్తాడు. నీటి పొరలతో నిండిన కళ్లతో మధుసూదనం వంకే చూస్తూ, "వాడినైనా ఈ నరక కూపంనుంచి రక్షిద్దామను కుంటున్నాను ... తమకు రాబోయే ఆస్తిలో ఒక భాగస్థుణ్ణి చేయటానికి వాడినెలా పెంచుతారో మీకు తెలియదు బాబు!"

ముసలాయన లేచి నిలబడ్డాడు.

"మీ చిన్న కొడుకు రాడని నమ్మకమేమిటి?" అన్నాడు మధుసూదనం. అతడి కళ్లల్లో తూర్పున సూర్యోదయ మవుతున్నట్లుగా, ఏదో నూతన కాంతి వెలుగుతున్నది. ...ఆలోచనలు మనిషిని ఎక్కడెక్కడో తిప్పుతున్నాయి.

"వాడు రావటం కల్ల బాబు...అసలే మొండిమనిషి ...రాడు!"

"ఒక్కసారి పిల్లవాడిని చూపిస్తారా?"

విమల మనస్సు గూడా ఆ పిల్లవాడిని చూడటానికి తాపత్రయపడుతున్నది.

ముగ్గురు ఆ యింటికి ఒక ప్రక్కగా నున్న గదివైపు నడిచారు.

ముసలాయన ముందుగా మసకగా ఉన్న ఆ గది లోకి వెళ్ళి కిటికీ తలుపులు పూర్తిగా తెరిచాడు. ఆ గది అంతా తుక్కు, ధూళితో అసహ్యంగా ఉన్నది. ఒక మూల పాత సామాను కుప్పగా పోసిఉంది. గోడలు దుమ్ముతో నిండి వికృతంగా ఉన్నాయి.

"చూడు బాబు ... కడుపులో పడగానే తండ్రిని దేశాలపాలు చేశాడని, భూమ్మీద పడుతూనే తల్లిని మింగే శాడని, వాడి ముఖం చూడటానికైనా ఇష్టపడకుండా ఈ మూల గదిలో పడేశారు!"

మధుసూదనం, విమల ఆత్రంగా మంచం మీద పాత గుడ్డల్లో పడుకొని నిద్రపోతున్న పిల్లవాడిని చూడటానికి వంగారు.

ఎర్రగా బొద్దుగా ఉన్న అందమైన ఆ పిల్లవాడు ముద్దొ స్తున్నాడు. విమల ప్రేమగా, జాలిగా బుగ్గలు నిమిరింది. అంత ముద్దొచ్చే పిల్లవాడిని ద్వేషించటానికి వాళ్ళ మనస్సు లెలా ఒప్పుకున్నయ్యో విమలకు అర్థం కాలేదు.

మధుసూదనం విమల కళ్ళల్లోకి చూస్తూ ఎన్నో సందే శాలు అందిచ్చాడు.

"ఆ పిల్లవాడిని ఏలాగూ ఎక్కడికైనా పంపిద్దా మనుకుంటున్నారు కాబట్టి ... మాకే పెంచుకోవటానికి మీ రెందుకు యివ్వగూడదు?"

ముసలాయన నోటినుండి వెలువడే మాటలు వినటా

నికి మధుసూదనం మనస్సు ఆత్రుత జెందింది. శ్వాస బిగ పట్టుకొని నిలబడ్డాడు.

విమల మనస్సు మధుసూదనం మాటలకు ప్రఫుల్ల మయింది. నిద్రపోతున్న పిల్లవాడినే ఎత్తుకోవటానికి ప్రయత్నించ సాగింది, ఆమె!

ముసలాయన అతడి మాటలు విని ఆశ్చర్యపోయాడు. నోటమాట పెగల్లేదు. కొన్ని క్షణాల తరువాత తేరుకొని, "అంతకంటేనా బాబు!" అన్నాడు.

* * *

ఆ పిల్లవాడిని చూడటానికే నేను మధుసూదనం వాళ్లింటికి వెళుతున్నానంటే మీ రెంతమంది నమ్మగలుగుతారు? మీరు నమ్మినా నమ్మకపోయినా అందుకోసరమే వెళుతున్న మాట మాత్రం నిజం. ఇక వెళతాను గూడా. నేను దేశద్రిమ్మరిగా తిరిగి తిరిగి ఇంటికి వచ్చిన తరువాత మానాన్న చెప్పిన కథ, ఇప్పుడు మధుసూదనం చెప్పిన కథ విని గూడా ఆ పసిపాపడిని చూడకుండా ఎలా ఉండగలను?